

LBRIS

We know
books

Iorand Pethö

interior cu lumină slabă

Editura Vinea
București 2016

cuvânt înainte,
de robert șerban/ 5

oglinzi paralele/	7
între lumină și întuneric/	8
în tunelul castanilor diafani/	9
cuvinte rătăcite/	10
inimi nude/	11
adânc tot mai adânc/	12
refugiu/	13
gustul copilăriei/	14
oglinzi paralele/	15
sala de așteptare/	16
printre pereți/	17
metamorfoza uitării/	18
mansarda/	19
păsări cu capete albe/	20
răscruce/	21
rana palmelor/	22
cuvinte nerostite/	23
umbra păsărilor/	24
suflete uitate/	25
tăceri răstignite/	26
înțelesuri nerostite/	27

te aştept/ 28
cicatrice/ 29

cimitir de fluturi/ 31

plouă în mine/ 32

străzi oarbe/ 33

ce rămâne/ 34

după tine/ 35

mi-ai rămas în voce/ 36

pauze lungi/ 37

furnici/ 38

tăcere/ 39

după/ 40

inventar de dimineață/ 41

locuri care dor liniștit/ 42

aproape nimic/ 44

seară târzie/ 45

mici lucruri care nu spun nimic/ 46

îți port numele în sânge/ 47

vis rupt/ 48

fără margini/ 51

colaj urban/ 52

îngerii nu mai poartă aripi/ 53

orașul mă visează pe mine/ 56

clipe rupte/ 58

interior cu lumină slabă/ 59

n-am spus nimic/ 60

în curând/ 62

(cum mi s-a acrit copilăria de la pâinea cu unsoare)/ 63

oraşul/	65
toamna/	66
la capăt de linii/	67
dimineaţă tăcută/	68
fără adresă/	69
străini/	70
miros de ploaie pe asfalt/	71
reflex/	72
rugăciunea celor care nu mai ştiu să se roage/	73
alt drum/	74
fără margini/	77
<i>pethö lorand/</i>	79

stăm pe marginea tăcerii
privim umbrele crescând
pe pielea nopții

glasul tău
atinge coarda mea
și tremurăm
fără cuvinte

tot ce iubim
se împarte între lumină și întuneric
și rămâne doar gustul tău
în mine

în tunelul castanilor diafani

cât te-am așteptat
în tunelul castanilor diafani
în liniștea norilor
în rădăcinat în zgură

cât te-am așteptat
lăsând orașul
să urle
cu glasul
unui copil
uitat pe scări

cât te-am așteptat
să-ți spun cuvinte
pe care nici nu le înțeleg
să te privesc ca pe
un mormânt

cât te-am așteptat
mirosind a noiembrie
cu ochi sticloși
rătăcit printre frunze

în fiecare zi îți spun adio
îmi ancorez fruntea în umbra castanilor dezveliți
în urechi zidite răsună clopote de lut
să nu auzi vuietul din mine

garduri înflorite trec ca niște
baionete însângerate și cenușii

în fiecare zi îți spun adio
strâng pumnii în ganguri întunecate
plini cu urme de sălbăticiuni

îmi înghesui plămânii în torace
lângă cuvinte răătăcite

stau pe inima ta
ascult bolovanii rostogolindu-se în puhoaie
afară copiii magnaților poartă maieuri galben neon
ca niște sfînx-licurici ocolind stâlpișorii puși la nimereală

stau pe inima ta
în concertul păsărilor sentimentale
și pleoapele ochilor n-o să uite niciodată întunericul
nici florile de lilieci revărsate-n lacrimi
și vârful degetelor n-o să mai strângă sfîrcuri
împietrite reci și violete

doar urletul se zbate între rimă și iertare
și doar dumnezeu își va spăla mâinile
în mîlul lăsat de ploi